

Tema: Samarbete/sammanblandning

AA, Anonyma alkoholister.....

.....är en gemenskap av män och kvinnor som delar sina gemensamma erfarenheter, styrka och hopp med varandra för att lösa sitt gemensamma problem och hjälpa andra att tillfriskna från alkoholism. Det enda kravet för medlemskap är en önskan att sluta dricka.

Det finns inga inträdes- eller medlemsavgifter för medlemskap i AA; vi är självförsörjande genom egna frivilliga egna bidrag.

AA har ingen anknytning till någon sekt, samfund, politisk ide, organisation eller institution;

vill inte engagera sig i någon kontrovers, varken stöder eller motsätter sig något annat.

Vårt främsta syfte är att förbli nyktra och hjälpa andra alkoholister att uppnå nykterhet.

Utdrag ur hjärtats språk (2011)

Risken vid att koppla AA till andra projekt (Mars 1947)

Våra AA erfarenheter har vaskat fram följande samling av viktiga men hittills olösta frågor.

För det första: Ska AA som helhet ägna sig åt sådan utomstående verksamhet som sjukvård, forskning och icke-kontroversiell utbildning i relaterade ämne?

För det andra: Har en AA-medlem, i egenskap av privatperson, rätt att bidra till sådan verksamhet med sin speciella erfarenhet och kunskap?

För det tredje: Om en AA-medlem skulle ägna sig åt sådan verksamhet, under vilka villkor bör detta ske?

Kring frågor som dessa kan nästan vilken uppfattning som helst höras bland våra grupper.

Det finns tre åsiktsklasser: "göra allt" skolan, "göra något" skolan, "göra inget" skolan.

Det finns medlemmar som är rädda för att bli inblandade, utnyttjade och ser oss gärna som ett helt slutet samfund. De vill utöva stark påtryckning för att förhindra medlemmar både som individer och grupp att göra något åt det generella alkoholproblemet, utom i det direkta

AA-arbetet. De ser spöken från Washingtonian-rörelsen bland alkoholister för hundra år sedan, en rörelse som bröt samman till del för slaveriets avskaffande och ett totalt alkoholförbud. De menar att vi till varje pris måste bevara vår isolering och undvika faror. Sedan har vi medlemmar som till varje pris vill bidra med lösandet av det generella alkoholproblemet, dom tror att AA har patentlösningen och alla svar gällande alkoholismen. Detta entusiastiska goda omdöme förmörkas dock av en personlig karriär men också ett översvallande av känslor och ett socialt samhällsansvar. Den genomsnittliga alkoholisten vet att ur hettan och röken kommer det snart ljus. Så småningom växer det fram en upplyst policy, acceptabel för alla, som sätts på prov och som så småningom förvandlas till tionde traditionen. Så tillexempel kan vi med eftertryck hålla fast vid att varken AA som helhet eller någon AA-grupp bör ägna sig åt något annat än AA. Som grupp kan vi inte *ingå i förbund* med någon som helst annan rörelse hur välgörande den än må vara: vi kan inte länka AA-namnet till andra verksamheter inom alkoholområdet så att allmänheten upplever att vi övergett vårt ursprungssyfte. Det förhållningsätt som föreslagits skulle innebära att AA som helhet skulle förbli obundet men med vänskaplig fot med andra rörelser eller projekt som försöker skapa ett ljus i alkoholismens mörka annaler.

Bolag: deras bruk och missbruk (November 1947)

10. Hur bör en AA-grupp förhålla sig till verksamhet utanför gruppen som till exempel utbildning, forskning och liknande?

Inget som helst "förhållande". Deltagande i dem är en fråga för individen. Och individuella medlemmar bör inte avrådas från att delta under förutsättning att de inte blandar in AA:s namn (s. 115).

Tionde traditionen (September 1948)

.....så är AA-traditionerna de förhållningar och det sätt att vara, genom vilket vi, som gemenskap, blir värdiga ett långt och nyttorikt liv. I detta avseende ingen tradition vara mer viktig än den tionde, ty den handlar om splitt och splittring-allvarliga kontroverser. Vi vet att AA måste fortsätta leva, annars kommer många av oss och många av våra alkoholsjuka systrar och bröder i världen säkerligen att återgå till den hopplösa resan till evig glömska. Bortsett från mindre och hälsosam växtvärk lever vi i fred med varandra. Och eftersom vi hittills har hållit oss vid vårt enda huvudsyfte, ser världen på oss med välvilja.

Ett förslag inför tacksägelsedagen (November 1949)

Anonyma alkoholisters tolv traditioner utgör ett destillat av vår erfarenhet av att leva och arbeta tillsammans. Det rör våra relationer med världen omkring oss och med varandra, de slår fast våra förhållningssätt gentemot makt och prestige, mot egendom och pengar. De kan rädda oss från frestande samgående och större kontroverser, de är till för att höja våra principer långt över personliga ambitioner.

Frihet i Guds namn: valet är vårt (November 1960)

Det omedelbara målet i vårt sökande efter nykterhet är frihet från alkohol och dess olyckliga konsekvenser. Utan denna frihet har vi alls ingenting. Vi kan inte frigöra oss från alkoholens tvång förrän vi blir villiga att ta itu med de karaktärsbrister som lett oss till vårt hjälplösa tillstånd såsom bla rädsla, ilska, stolthet, uppror, egenrättfärdighet, lättja, oansvarighet, dåaktiga bortförklaringar, ohederlighet, felaktiga beroende och destruktiv maktfullkomlighet. Vi har tre val: Att upproriskt neka bearbetning av våra karaktärsdefekter kan bli biljetten till rak undergång, att hålla sig nykter med ett minimum av självförbättring eller kontinuerligt ståva efter de äkta egenskaper som tillsammans ger andlig styrka och handling-verklig och varaktig frihet i Gud, frihet att finna och utföra hans vilja. AA:s traditioner utgör den måttstock som kan mäta gemenskapens framsteg eller brister.

Den första aspekten av Traditionerna är *beskydd*, den andra *framåtskridande*. Tittar vi på första aspekten. *Beskydd*: varnar oss från offentlig ryktbarhet, makt, rikedom, mot risker att bilda komprometterade allianser med professionalism. Den positiva och progressiva sidan av AA benämns som *framåtskridande* innebär, återhållsamma uppoffringar och det ansvar vi måste åta oss, den grad av ömsesidig tillit och kärlek som vi behöver kunna uppnå för att finna den högre frihet vi söker.

Låt oss titta på *Tradition Tio*: Som är en eftertrycklig varning för offentlig debatt, givetvis kan vi ibland gräla inbördes om mindre viktiga saker, men de hemska frågorna som får samhället att gunga så som politik, religion, reformer osv visste de tidiga AA-medlemmarna att dessa inte hörde hemma hos oss. En annan aspekt på faror var när vi blev ombedda att stödja olika politiska uttalande, anlägga synpunkter och slåss med djävulen på olika sätt, skulle detta leda till vår undergång, ryktet om AA skulle förvanskas och tusentals fyllon skulle hålla sig borta från på grund av deras förutfattade mening. Det var först när AA-medlemmar insåg att vi måste leva i fred - intern och med världen runt omkring oss som den frihet vi behöver kunde uppnås, inte genom konflikt och våld. Som gemenskap kan vi inte strida mot någon, någonstans och någon gång. Om vi träter alltför mycket medvarandra börjar vi dricka igen. Följaktligen skulle fred vara en huvudkomponent i AA:s frihet.

Åter vid skiljeväggen (November 1961)

Våra Tolv traditioner varnar oss på allvar för faror med stor rikedom, jakten på berömmelse och den alltid närvarande frestelsen att gå i polemik och att anfalla. Vi har lidit tillräckligt för att lära oss något om Guds kärlek och kärleken till varandra, vi har fått lära oss att välja de principer och metoder genom vilka vi med säkerhet kan överleva och växa. Detta är det andliga klimatet vi AA-medlemmar har fått privilegiet att vistas. (Hjärtats språk s. 445-446)

Vår kritiker kan vara vår välgörare (April 1963)

“När en tidskrift som kritiserade vissa aspekter av AA tog upp frågor om AA’s relation till medicin, religion och världen i stort, konsulterade Grapevine’s redaktör Bill. Han föreslog en ny genomläsning av följande relevant avsnitt av AA blir myndig och tolv koncept för världsservice” (Hjärtats språk 2011 s, 475)

Som gemenskap får vi aldrig bli så fåfänga att vi anser att vi blivit upphovsmän och grundare till en ny religion. I stället bör vi ödmjukt reflektera över att var och en av AA’s principer, varenda en av dem, har lånats från urgamla källor. Vi bör alltid komma ihåg att vi är lekmän, lekmän som håller sig i beredskap att *samarbeta* med alla med goodwill, oberoende av tro eller nationalitet. Annars skulle vi vara en produkt av falskt högmot som skulle tro att Anonyma Alkoholister är något slags universalmedel mot alkoholism. Vi måste vara vänliga och framförallt, obundna gentemot varje ny utveckling i den medicinska och psykiatriska världen som ger löfte om hjälp till sjuka människor. Att alltid vara vänliga mot de som arbetar inom områdena, vi bör inte förvägra rekommendationer utan hålla oss o beredskap att samarbeta med alla, präster, pastorer till sitt och läkare till sitt, vi är tillfrisknande alkoholister och deras assistenter. Vår gemenskap ska därför med förstånd, hålla sig fast vid sitt främsta syfte: “att föra budskapet vidare till de alkoholister som fortfarande lider”. Å andra sidan, låt oss aldrig förvandlas till ett slutet samfund; låt oss aldrig i världen omkring oss förneka tillgången till vår erfarenhet, vad dess värde än må vara. Ju mer Gemenskapen Anonyma Alkoholister som sådant ser till sina egna problem och sköter sig själv, desto större blir vårt generella inflytande, desto mindre blir eventuell opposition emot oss och desto vidare blir cirkeln inom vilket det är troligt att vår gemenskap åtnjuter förtroende och respekt (Anonyma alkoholister blir myndig)

Om vi nu antar att AA råkar ut för en offentlig skarp attack som till helt eller större delen saknar grund är vårt bästa försvar i en sådan situation inget försvar alls - nämligen total tystnad på den offentliga nivån. Oresonliga människor stimuleras ytterligare av opposition. Vi lämnar dom för sig själv, då är dom benägna att sjunka tillbaka snabbare. Om attacken fortsätter är det klokt att kommunicera på ett återhållsamt och informativt sätt, också på ett sådant sätt att dom inte kan använda vår kommunikation som en ny språngbräda för en ny attack, denna kommunikation behöver inte ske i offentligheten utan vi kan dra oss tillbaka på något kontor. Vi bör aldrig ifrågasätta de attackerade motiven, bara ge informativt innehåll tillbaka, detta bör göras privat så vi inte dras in i ursäkter som tolkas som ytterligare kontroverser. Om emellertid viss kritik är befogad bör vi bemöta denna i det privata “rummet” tillsammans med våra tack (a.a).

Vad i AA:s historia ledde fram till tionde traditionen?

Vad menas med offentliga tvister i förhållande till samarbete/samverkan/sammanblandning?

Hur kommer det sig att vi använder ordet ”samarbete” i vardagligt tal?

Vad skulle AA vara utan denna tradition?

Var skulle jag vara?

Kan jag leva efter Tionde Traditionen i mitt liv utanför AA och i förhållande till omvärlden, om ja, Hur?

Kan andra organisationer som tex Al-Anon (utan eget program) vara en del av ett AA-konvent?

Kan AA samarbete/samverka med andra organisationer utan att sammanblanda sig med dessa, förutsatt att AA har ett eget program?